

**ΟΜΙΛΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
κ. ΘΕΟΔΟΣΗ Α. ΤΣΙΟΛΑ ΣΕ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΙΣ
ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥΣ ΤΗΣ 25^{ΗΣ} ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ 1^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΑΧΝΑΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 1.4.2017, ΩΡΑ 19.30**

Κυρίες και Κύριοι,

Θα ήθελα πρώτα να συγχαρώ τον Πολιτιστικό Όμιλο «Γιασούμεια» για τη διοργάνωση της εκδήλωσης αυτής, τον Πρόεδρο και τα μέλη επίσης του Κοινοτικού Συμβουλίου Δάσους Άχνας, τους συντελεστές της εκδήλωσης και όλους εσάς που παρευρίσκαστε για να τιμήσουμε μαζί τις δυο εθνικές μας επετείους.

Κάτω από το βάρος της τουρκικής κατοχής που βρίσκεται παραδίπλα μας, καλούμαστε να αποτίσουμε φόρο τιμής σε αγώνες και αγωνιστές. Και αυτό, όχι απλώς μόνο για τη συντήρηση της ιστορικής μας μνήμης, αλλά και ως βήμα και ενέργεια άντλησης διδαγμάτων, εθνικής ανάτασης, έμπνευσης και ενίσχυσης του αγωνιστικού μας φρονήματος.

Τόσο το 1821 όσο και το 1955 αποτελούν για τον Ελληνισμό μοναδικές ιστορικές στιγμές αμφισβήτησης της δουλείας, της ξένης τυραννίας και της καταπίεσης, όπως και ορόσημα διεκδίκησης της ελευθερίας και υπεράσπισης της εθνικής τιμής και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Η Γραβιά, το Δερβενάκι, το Σούλι, το Μεσολόγγι από την μια, και ο Μαχαιράς, το Δίκωμο, το Λιοπέτρι από την άλλη, συμπλέκονται αδιάσπαστα ως χώροι εθνικής θυσίας εκπέμποντας διαχρονικά μηνύματα και διδάγματα.

Της ύψωσης του λαβάρου της επανάστασης του 1821 από τον Παλαιών Πατρών Γερμανό, προηγήθηκε στην Ελλάδα το λαϊκό επαναστατικό κίνημα με τους κλέφτες και τους αρματωλούς οι οποίοι με τη δράση τους δημιούργησαν το κλίμα της εξέγερσης που ακολούθησε, όπως προηγήθηκε και η αντίδραση στο χώρο της διασποράς του Ελληνισμού που, εμπνευσμένη από την επιτυχία της Γαλλικής Επανάστασης, βοήθησε και αυτή στην προετοιμασία του κλίματος με την ενίσχυση της εθνικής συνείδησης και την υποκίνηση του επαναστατικού ρεύματος κατά της οθωμανικής τυραννίας και καταπίεσης.

«Μαγιά της λευτεριάς» ονομάζει τους κλέφτες ο Μακρυγιάννης. Ο λαός τους αγαπούσε, τους καμάρωνε, τους υποστήριζε, ήταν οι προστάτες του. Γι' αυτό οι γονείς τη μεγαλύτερη ευχή που δίνανε στα παιδιά τους ήταν να βγουν κλέφτες.

Οι κλέφτες λέγανε: «Κάλλιο θάνατος χωρίς ντροπή, παρά ντροπή χωρίς θάνατο!». Και τραγουδούσαν στους κάμπους και τα βουνά:

Εγώ ραγιάς δε γίνομαι
Τούρκους δεν προσκυνάω
Μάνα σου λέω δεν μπορώ
τους Τούρκους να δουλεύω
Θα πάρω το ντουφέκι μου
να πάω να γίνω κλέφτης

Το βάρος του διαφωτισμού το ανέλαβε ο Ρήγας Φεραίος μαζί με τους δασκάλους του γένους, τον Αδαμάντιο Κοραή και τον Κοσμά τον Αιτωλό:

Ως πότε παλληκάρια, θα ζούμε στα στενά,
μονάχοι σαν λιοντάρια, στες ράχες στα βουνά;
Κάλλιο είναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή.

Ο ελληνισμός στο σύνολο του ξεσηκώθηκε. Όλοι, άντρες, γυναίκες, γέροντες και παιδιά έλαβαν μέρος στη μεγάλη εξέγερση που φούντωσε και ξαπλώθηκε σε στεριά και θάλασσα. Και το όραμα της λευτεριάς το άπιαστο, το σήκωσαν μορφές αγέρωχες, γνήσια τέκνα της ελληνικής λεβεντιάς, βράχοι υψηλοί, με απίστευτη αντρειοσύνη. Ο Κολοκοτρώνης στο Μοριά, ο Παπαφλέσσας στο Μανιάκι, ο Διάκος στην Αλαμάνια, ο Ανδρούτσος στο Χάνι της Γραβιάς.

«Κάποιοι τους έλεγαν τρελούς»... κι όμως η στρατιά μεγάλωνε. Γεώργιος Καραϊσκάκης, Μπουμπουλίνα, Κανάρης, Μαντώ Μαυρογένους, Μπότσαρης...

Η θυσία και ο ηρωισμός του ελληνικού λαού γονάτισε την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ξεπρόβαλε η ευλογημένη ώρα που η ελευθερία γύρισε στη βασανισμένη χώρα κι άπλωσε τις φτερούγες της πάνω από τον ταλαιπωρημένο αλλά περήφανο λαό.

Από την αρχή της επανάστασης, αρκετοί Κύπριοι αγωνιστές εντάχθηκαν χωρίς δισταγμούς σε διάφορα στρατιωτικά σώματα και πολέμησαν με περισσή αυταπάρνηση σε πολλές, σημαντικές μάχες και εκστρατείες. Για αυτή τη συμβολή της η Κύπρος πλήρωσε βαρύ τίμημα με τον απαγχονισμό και τις σφαγές του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και άλλων Μητροπολιτών, προκρίτων και δημογερόντων, με δημεύσεις περιουσιών, λεηλασίες εκκλησιών, μοναστηριών και οικιών.

Εκατόν τριάντα χρόνια μετά το 1821, σήμανε η ώρα του καθήκοντος και στην Κύπρο. Η ιαχή «Ελευθερία ή Θάνατος» που βροντοφώναξαν το 1821 στα βουνά, στις πόλεις και στις θάλασσες του Αιγαίου οι αγωνιστές της Παλιγγενεσίας, αντήχησε ξανά στις πόλεις, στα χωριά και στην ύπαιθρο της Κύπρου ολόκληρης. Το αίσθημα της αδικίας, της καταπίεσης, το βάρος της σκλαβιάς και ο άσβεστος πόθος για λευτεριά ξεχείλισε και συνεπήρε τις ψυχές των σκλαβωμένων Κυπρίων.

Συμμετέχοντας στον αγώνα κατά της αποικιοκρατίας, οι Έλληνες της Κύπρου έδωσαν ιερό όρκο να μην φανούν κατώτεροι των περιστάσεων και με τα ίδια αισθήματα ηρωισμού και αυτοθυσίας αγωνίστηκαν για να πραγματοποιήσουν το όραμα τους που ήταν η ένωση με την μητέρα πατρίδα.

Όπως και οι αγωνιστές του '21 δεν υπολόγισαν ισοζύγια δυνάμεων γιατί μαγεύτηκαν από το εκτυφλωτικό φως της ελευθερίας της μικρής τους πατρίδας που αιώνες υπέμενε τα δεσμά της σκλαβιάς και "πήραν ανηφορίες και μονοπάτια για να βρουν τα σκαλοπάτια που παν στη λευτεριά". Όρθωσαν το ανάστημά τους στον Άγγλο δυνάστη και πολέμησαν αναδεικνύοντας την Κύπρο σε μπροστάρη του αγώνα κατά της αποικιοκρατίας.

Πρωτοπόροι και απλοί άνθρωποι του λαού εξευτέλιζαν τον θάνατο ανεβαίνοντας στις αγχόνες, ή μετατρέποντας τον θάνατο τους σε πηγές έμπνευσης, εμπύχωσης και

πατριωτισμού. Χαρακτηριστικοί οι στίχοι του Ευαγόρα Παλληκαρίδη στο Εγερτήριο Σάλπισμα του:

Θα πάρω μίαν ανηφοριά/ θα πάρω μονοπάτια/ να βρω τα σκαλοπάτια /που παν στη
λευτεριά/

Τα σκαλοπάτια θα γυρνώ/ώσπου να βρω το θρόνο/βασίλισσα μια μόνο/ να κάθεται σε
αυτό/

Κόρη πανώρια θα της πω/ άνοιξε τα φτερά σου/ και πάρε με κοντά σου/μονάχα αυτό
σου ζητώ

Η γενιά του 55 χώρεσε τους πάντες: παιδιά, μαθητές, νέους, μεσήλικες, ηλικιωμένους, γυναίκες, άντρες. Όταν τα κρατητήρια γέμιζαν με αμούστακα παιδιά, όταν στο Μαχαιρά, στο Δίκωμο, στο Λιοπέτρι και σε όλο το νησί τα αγνά παλληκάρια του κυπριακού λαού, ο Αυξεντίου, ο Δράκος, ο Μάτσης και τόσοι άλλοι, υπερβαίνοντας τα ανθρώπινα όρια θυσίαζαν τη ζωή τους για τα ιδανικά της ελευθερίας και της δημοκρατίας, γραφόταν ακόμα μια από τις πιο λαμπρές σελίδες της σύγχρονης ιστορίας του Ελληνισμού. Όταν ο Καραολής, και η χορεία των απαγχονισθέντων ηρώων της Κύπρου φώναζαν σε ολόκληρη την υφήλιο πως εκείνο που μετρά είναι το πύρωμα της ψυχής, και όχι τα υλικά μέσα, γράφονταν σελίδες δόξας που θα αποτελούν για πάντα φάρο και οδηγό μας.

Η απόκτηση της δικής μας κρατικής οντότητας ως αποτέλεσμα του εθνοαπελευθερωτικού αγώνα του 55-59 υπήρξε ένα μεγάλο ιστορικό και εθνικό επίτευγμα, παρόλο που δεν οδήγησε στον προαιώνιο πόθο. Έστω, όμως, με τα επαχθή συνταγματικά βάρη και τα υπολείμματα του αποικισμού, η λύση της ανεξαρτησίας έδωσε ώθηση στην ενεργό και ισότιμη συμμετοχή του λαού μας στο διεθνές πολιτικό γίγνεσθαι και αποτέλεσε εφιαλτήριο δυναμικής αφύπνισης των αστείρευτων δυνάμεων του.

Η ανεξαρτησία μας αποτελεί σήμερα την ασπίδα μας απέναντι στις προσπάθειες επιδίωξης και επιβολής λύσης άλλης από τη λύση της επανένωσης της χώρας μας και τον τερματισμό της κατοχής. Είναι αναπόσπαστο μέρος της ταυτότητας μας και η άμυνα μας σε κάθε πολιτικό και διπλωματικό επίπεδο. Είναι αυτή που επέτρεψε την ένταξη μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση το 2004, και αυτή που διασφαλίζει ως προαπαιτούμενο την εφαρμογή και την ισχύ του Ευρωπαϊκού κεκτημένου για να είναι η επιδιωκόμενη λύση δίκαιη, λειτουργική, βιώσιμη και σύμφωνη με τις Ευρωπαϊκές αρχές και αξίες.

Τιμώντας την επέτειο της 1^{ΗΣ} Απριλίου και αναγνωρίζοντας το μεγαλείο του ηρωισμού και της θυσίας των αγωνιστών της ΕΟΚΑ, εκφράζουμε προς αυτούς τη μεγάλη μας ευγνωμοσύνη για όσα μας πρόσφεραν και για όσα μας άφησαν ως παρακαταθήκη. Συνεχίζοντας εμείς, δεν μπορούμε ασφαλώς να αποδειχθούμε κατώτεροι, αλλά με υπευθυνότητα και πατριωτική σύνεση να επιδιώξουμε μια λύση που θα επιτρέψει σε όλους τους Κυπρίους να απολαμβάνουν τα αγαθά της ειρήνης, της ελευθερίας, της ασφάλειας και της ευημερίας στον τόπο τους.

Τιμή και δόξα στους ήρωες του '21 και του '55-59.